

14.6.2026 - Setkání s Hospodinem tě navždy změní.

Čtení: 2. Královská 4,1-7; Jan 6,5-15

Písňe: 245 Svatá doba; 510 Jezu Kriste; Hledám Tvoji tvář; 667 Zůstaň s námi, Pane;
377 V noci té; 147 Každý den Pán mi sílu dává; SVP – 761; 749

Kazatel 9,1 - „O tom všem jsem uvažoval a ve všem tom jsem zjistil, že spravedliví a moudří i jejich práce jsou v ruce Boží. Člověk neví, co milovat ani co nenávidět, cíl všeho je před ním.“

Stálo by za to zamyslet se nad tím, které skutky, jež jsem vykonal, jsou v Božích rukou. Přemýšleli jste o tom někdy? Je zde napsáno, že všechny skutky jsou v Božích rukou. Jak láska, tak nenávisť. Člověk neví, co ho potká. Mnoho lidí žije ve strachu. „Nevím, co mě čeká, něco se stane.“ Víte, od chvíle, kdy jsem se setkal s Ježíšem, věděl jsem jedno: **Důležitější je to, s kým jsem se setkal než to, co mě potká.**

Setkal jsem se s živým Bohem.

2. Mojžíšova 3 kap. v ní popsáno Mojžíšovo setkání s Bohem. Bible není jen historií krásných událostí, je to kniha, která popisuje určitý způsob myšlení a události, které se staly díky Bohu. Mojžíšovo setkání s Bohem je úžasné, ale každý z nás by se v něm měl najít. Jak se člověk může setkat s Bohem? Pro většinu lidí znamená setkání s Bohem až okamžik po smrti. Když jsem byl mladý, myslel jsem si, že si to s Bohem nějak vyříkám, nějak to zařídím. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl Boha potkat ještě před svou smrtí.

Bůh je láska. Ale Boha lásky jsem skutečně poznal až v roce 1986. Setkal jsem se s Bohem, který byl připraven se mnou spolupracovat. Mojžíš věděl o Bohu mnoho. Vyrůstal v určité náboženské kultuře, později přešel do jiné. Neustále mu o Bohu vyprávěli, ale až událost, kterou za chvíli přečteme, změnila jeho život. Můžeme o Bohu hodně vědět, hodně si přečíst, mnoho vidět ve filmech ... , ale není to totéž jako setkat se s Ním osobně. **Setkání s Bohem tě změní. Ne „znalosti“ o Bohu.** Znalosti se mohou měnit, ale nezmění tě tak hluboce.

„Mojžíšovy pochybnosti: Co když mi neuvěří a neposlechnou mě, a řeknou: Hospodin se ti nezjevil?“

Mojžíš zavedl své ovce dál než obvykle, až na okraj pouště. Někdy tak žijeme i my. Bůh pro nás má zelené pastviny, ale my stále chodíme po okraji pouště. Tam Mojžíš spatřil něco neobvyklého, hořel keř, ale neshořel. Ničím neobvyklým, bylo tam takové sucho, že keře mohly vzplanout samy od sebe nebo od horkých kamenů. Jenže obvykle během několika sekund shořely na popel. Mojžíše nezaujalo to, že keř hořel, ale to, že **neshořel**. Pamatujte si: **Zvědavost je prvním stupněm k nebi.**

Byl okamžik, kdy ti někdo kázal evangelium a ty jsi byl zvědavý. Nebo sis řekl: „Co ztratím? Proč to nezkusit?“ Mojžíš, když přišel blíž ke keři, ten keř ještě mluvil. Dnes, kdyby někdo řekl, že mluvil s keřem, většina lidí by se zeptala, co bral nebo co kouřil. Je to těžké téma. Ale Mojžíš z toho keře slyšel hlas. Hospodin se Mojžíše zeptal v okamžiku, kdy se bál. Většina z nás se bojí. A Bůh se ptá: „*Co máš v ruce?*“. Mojžíš odpověděl: „*Hůl.*“ Mnoho z nás se nikdy nezastaví, aby se nad tím zamyslelo. Jako by říkal: „Nemám nic zvláštního.“ Často to děláme stejně. Neoceňujeme skutečnost, že náš život může být v Božích rukou úžasným nástrojem. Když tedy přemýšlíš o svém životě, nemysli si, že nemáš nic v rukou. **Vždycky něco máš.** Pocit povolání a naplňování Boží vůle je úzce spojen s tím, co držíš ve svých rukou. Kolikrát se ptáme: „*Bože, jaká je pro mě tvá vůle?*“ „*Co mám dělat?*“ Myslím si, že to velmi souvisí s tím, co právě držíš ve svých rukou. **Cesta k naplnění toho, co je ve tvém srdci, vede skrze pochopení toho, co máš ve své dlani.** Každý z nás má dary. **Co dnes držím ve své ruce?** A když přemýšlím o tom, že k naplnění toho, co je v mém srdci, musím pochopit, co mám v rukou, pak je zde jedna podmínka: **Musím být ochoten to, co mám v rukou, odevzdat Bohu.** Říkáme: „Pane, vezmi si můj život.“ Když je náš život rozbitý, říká se to snadno. Ale odevzdat Bohu život, který je

uspořádaný, odevzdat Bohu život, ve kterém všechno funguje? Velmi často lidé hledají Boha jen tehdy, když přijde tragédie. Když se všechno zase srovná, začneme si myslet, že jsme to zvládli sami. **Jsme úžasným materiálem v Božích rukou.** Každý z nás, kdo chodí na skupinky, kdo něco přinesou na setkání, kdo vaří, kdo hraje, kdo přinese 5 % svého měsíčního příjmu, každý s nás něco má. Mojžíšova hůl mu sloužila k mnoha věcem. Zaháněl s ní vlky, menší šelmy, opíral se o ni, byla součástí jeho každodenního života. A co máš ty? Máš život, schopnosti, talenty. To všechno držíš ve svých rukou. Můžeš to použít a můžeš z toho něco vytvořit. Jsou lidé, kteří hodně mluví. Nauč se ale poslouchat jen ty, kteří mají skutečně co říct. **Jsou lidé, kteří mluví velmi mnoho, ale poslouvej pouze ty, kteří mají co říct.** Bůh má co říct do tvého života, chce s tvým životem něco udělat, chce ho pozvednout na novou úroveň. Chce být tím, kdo tě povede. Dnes máme internet a mnoho dalších věcí, je tam spousta mluvení, ale často bez skutečného obsahu. My však máme být církví(sborem), která po sobě zanechá stopu víry pro další generaci.

Další úsek Božího slova, ve kterém se opět něco dostává do lidských rukou.

Podívej se na své dlaně a zeptej se sám sebe: **Co držím ve své ruce?**

Jan 6,5: „Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ A pak je napsáno něco velmi důležitého: „To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit.“ Bůh nás někdy zkouší. Ptá se: „Co uděláš?“ Proč? Protože máme svobodnou vůli. *Svobodná vůle nám nebyla odebrána ani tehdy, když jsme se znovu narodili, ani tehdy, když jsme odevzdali svůj život Ježíši. Pořád máme možnost volby.* Bůh se nás nevzdá. Ale my si vždy můžeme najít výmluvu. Přesně to se stalo Filipovi. „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jak často se díváme na to, co držíme v rukou, „Co to změní?“ „Co změní mých pár korun?“ „Co změní moje pomoc?“ „Co změní můj příspěvek?“ Svět nás učí myslet způsobem: „Mám málo.“ Co máme, se zdá bezvýznamné. Vezme: **Sedíme na místě zázraku.** Když jsme začínali rekonstrukci, šli jsme do toho vírou a trpělivostí. A Bůh se po cestě zjevoval a zaopatřoval. Protože dále čteme nádherný princip. Jeden z učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra, řekl: „Je tu chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby.“ Chtěli byste být tím chlapcem? On věděl, že něco má. **Musíme si uvědomit, že něco máme.** Já měl kdysi jen svůj život. A Bůh řekl: „To mi stačí.“ Později mi svěřil další věci a já je s jeho pomocí reprodukoval. Chceme Boha zázraků? **Držíme to ve svých rukou.** Když to uvolníme, Bůh s tím něco udělá. Dokud to ale svíráme ve své dlani, nic se nestane. Jen to, co pustíš z ruky, může být proměněno. Ten chlapec uvolní a dál. Ale Kristův učedník pochyboval. Říkal: „Co je to pro tolik lidí?“ Důležitou zprávu: **Stačí to.** Stačí, pokud se naučíme dávat to, co nám Bůh svěřil. **Stačí, pokud se staneme kanály, a ne nádržemi.** Ne: „Mně, pro mě, ke mně.“ Ale: „Skrze mě.“ „Použij mě.“ „Vezmi mě.“ „Veď mě.“ Ježíš řekl: „Posaďte lidi.“ A nyní přichází další důležitý princip. **Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je učedníkům.** **Ježíš děkoval ještě předtím, než se zázrak stal.** My často děkujeme až za to, co jsme dostali. On děkoval dříve i když se ještě se nic nestalo. Ale je zde ještě něco mimořádně důležitého. Proč Ježíš nerozdal chleby sám dle ev. Marka? Protože nám chtěl ukázat, že lidé mohou přijímat požehnání skrze ruce jeho učedníků. Dal chleby učedníkům. Ježíš je chtěl zapojit do zázraku. Chtěl prolomit jejich omezené myšlení. „Pojďte se stát součástí toho, co dělám.“ **Když slyšíme o velkých Božích zázracích, téměř vždy se odehrály tam, kde byli lidé ochotni dojíti za hranici svých možností.** A potom: „Když se všichni nasýtí...“ Není zde napsáno: „Když se najedli.“ To není totéž. Když jsem studoval původní význam slova „nasyčen“, zjistil jsem, že znamená mnohem víc. Znamená: **Být plně uspokojen. Mít vše, co člověk potřebuje.** Můžeš se najíst, a přesto zůstat nenasycený. Můžeš sníst mnoho věcí, které tě ve skutečnosti neposílí. Na druhé straně můžeš přijmout něco hodnotného a být skutečně nasyčen. Bůh nechce, abychom neustále jen přijímali. Chce, abychom byli uspokojeni. Musíme se naučit nacházet své nasycení v Bohu. Potom Ježíš řekl: „Posbírejte zbylé úlomky, aby nic nepřišlo nazmar.“ Nic z toho, co Bůh udělal, nemělo být promarněno. A tak posbírali zbytky. A z pěti ječných chlebů naplnili dvanáct košů. Jak obrovský byl rozdíl mezi tím,

co bylo dáno, a tím, co zůstalo. Proto se ptejme sami sebe: **Jaké požehnání držím ve svých rukou?** Jaká věc by mohla být rozmnožena, kdybych ji odevzdal Bohu? **Boží království je nejlepší investice.** Neexistuje lepší investice. Musíme přestat přemýšlet způsobem: „Pořád mám málo.“ To je myšlení chudoby. „Pořád mi něco chybí.“ „Pořád potřebuji pomoc.“ Ale přejít od přijímání k dávání. Někteří lidé budou celý život pouze brát. Bible nás však učí něco jiného. Pavel učí: pomáhat slabým a mít na paměti slova Pána Ježíše, který řekl: „Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere.“ Ale právě v tom se Boží myšlení liší od lidského. Když lidé viděli zázrak, který Ježíš vykonal, řekli: „To je skutečně prorok, který měl přijít na svět.“ **Svět potřeboval zázrak vidět. Věřící mu měli uvěřit ještě předtím.** Víra je přesvědčení o tom, co očekáváme, i když to ještě nevidíme. Bůh nám dává své dary proto, abychom měli vliv. Proto, abychom mohli žehnat druhým. Lidé tehdy uvěřili, když spatřili zázrak. My bychom však měli věřit ještě předtím, než se zázrak objeví.

Možná namítnete: „Ale ten chlapec byl dítě.“ „Nevěděl, co dělá, byl jen nadšený.“

Jiný příběh, tentokrát nejde o dítě, de o dospělou ženu. Ženu s obrovskými problémy, a právě tam přichází Bůh s řešením. 2 Královská 4,1: „Žena jednoho z prorockých učedníků volala k Elišovi...“ Byla zoufalá, rozhněvaná. Její manžel zemřel, a nejen to, zanechal po sobě dluhy. Představte si její situaci. A věřitelé přicházejí, a chtějí si vzít její dva syny jako otroky, to byla tehdejší realita. A žena přichází k prorokovi a říká: „Tvůj služebník, můj muž, zemřel, sloužil Bohu, bál se Hospodina.“ „A teď přichází věřitel a chce si vzít moje syny.“ Dokážeme si představit její bolest, její hněv? Možná si říkala: „Tak tohle je výsledek služby Bohu, zůstala jsem sama, s dluhy, a ještě mi chtějí vzít děti.“ **Ale právě v takových situacích se ukazuje rozdíl mezi člověkem a Bohem.** Lidé nás někdy zklamou. Proto Bible říká, abychom nestavěli svou víru na člověku. Lidé jsou omylní, ale Bůh není. A podívejte se, jak Eliša odpovídá, neptá na dluh, kdo je věřitel, jak velký je problém. Místo toho říká: „Co pro tebe mohu udělat? Pověz mi, co máš doma?“ To je zvláštní otázka. Vždyť žena právě popsala obrovskou tragédii. A její odpověď je velmi podobná odpovědi mnoha lidí: „Tvá služebnice nemá doma nic.“ Úplně nic. Ale pak se zarazí. „Kromě nádoby s olejem.“ Vidíte? Stejně jako chlapec s chleby a rybami. Stejně jako Mojžíš s holí. „No vlastně něco přece jen mám.“ To, co je v našich rukou, se nám často zdá bezvýznamné. Ale v Božích rukou získává úplně jinou hodnotu. **Nic v tvých rukou zůstane ničím. Nic v Božích rukou se může stát vším.** Když si své „málo“ necháš pro sebe, zůstaneš uvězněn ve svém způsobu myšlení. Když ho odevzdáš Bohu, může změnit skutečnost. Eliša jí řekl: „Jdi a vypůjč si nádoby od všech svých sousedů. Prázdné nádoby. A ne málo.“ To je velmi zajímavé. Prorok jí nedal okamžité řešení, dal jí úkol, musela něco udělat, musela jednat, musela věřit. Představte si, že chodí od domu k domu, klepe na dveře, prosí sousedy o nádoby. Pravděpodobně jí je půjčili jen ti, kteří ji měli rádi. Kdyby byla známá jako člověk, který se se všemi hádá, možná by jí nikdo nic nepůjčil. Ale ona šla, sbírala nádoby, jednu za druhou. A zde vidíme nádherný obraz spolupráce člověka s Bohem. Bůh koná zázrak, ale člověk musí udělat svůj krok. Mnozí z nás říkají: „Bože, odevzdávám ti svůj problém.“ A tím to pro nás končí. Bůh říká: „Dobře. Odevzdej mi ho, a teď udělej to, co ti říkám.“ Je to spolupráce, není to pasivita. Je to podobné, jako když vytahujete auto z příkopu. Musíte připojit lano, nastartovat, spolupracovat. Někdy říkáme: „Bože, postarej se o to.“ A Bůh odpovídá: „Postarám se, ale budu ti ukazovat kroky, které máš udělat.“ Pak Eliša pokračuje: „Vejdí do domu a zavři za sebou dveře.“ To je velmi důležité, zavřít dveře. Odděl se od hlasů kolem sebe, tohoto světa, od lidí, kteří neustále pochybují. Bůh chtěl jednat s ní, ne s celým okolím, ne s jejími kritiky, ne s jejími rádci. Kolikrát nám lidé radí, kolikrát každý ví lépe než my, co bychom měli dělat? A přesto musíme jít za Bohem a ptát se: „Pane, je to moudré?“ „Je to tvoje cesta?“ Proto Eliša říká: „Zavři za sebou dveře.“ „Vezmi své syny s sebou.“ Proč? Aby viděli Boží jednání. Stejně jako Ježíš bral své učedníky k zázrakům, tak tato žena měla vzít své syny.

Možná byli na svého otce rozzlobení, zemřel, nechal nám dluhy, a teď máme skončit jako otroci.“ Měli vidět něco jiného, Boží věrnost, měli vidět, že Bůh jejich rodinu neopustil. A to je nesmírně důležité i dnes. Když děti vidí Boží působení v našich životech, víra se pro ně stává skutečností. Když vidí rodiče modlit se, důvěřovat Bohu, řešit problémy Božím způsobem. Pak si řeknou: „Bůh mých rodičů je skutečný.“ A budou chtít jít stejnou cestou. **Naším úkolem není jen vychovat děti. Naším úkolem je pomoci jim následovat Ježíše.** Potom žena začala nalévat olej. A stalo se něco neuvěřitelného, olej nepřestával téct. Plnila jednu nádobu za druhou, a další. Když už žádná nezůstala, olej se zastavil. **Množství oleje bylo spojeno s velikostí její víry a poslušnosti.** Kdyby si přinesla více nádob, naplnily by se. Kdyby jich měla méně, zázrak by skončil dříve. Bůh byl připraven naplnit každou nádobu, kterou přinesla. Někdy sami určujeme hranice toho, co jsme schopni od Boha přijmout. Bůh je připraven dát více. Otázkou je, zda jsme připraveni přinést více „nádob“. Více důvěry, poslušnosti, očekávání. Víte, tisíce křesťanů by chtěly zažít takový zázrak. Ale jen málokdo je ochoten projít stejnou cestou. Jen málokdo řekne: „Bože, jsem připraven.“ Protože právě způsob, jakým ta žena jednala, ji přivedl na místo zázraku. Proto když říkáš: „Nemůžu.“ „Nemám.“ „Nehodím se na to.“ Pak budeme Bibli číst ještě velmi dlouho, aniž bychom pochopili její podstatu. Pro mě Bible není jen sbírkou příběhů. Je inspirací, je návodem k životu s Bohem. Když přijde těžká situace, otevřeme tento návod a řekněme: „Pane, ti, kteří šli před námi, jednali určitým způsobem.“ „Nechci se řídit systémem tohoto světa.“ „Chci se řídit tím, co říkáš Ty.“

Pavel píše Filipským 3,8-9: „A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.“ A dále: „Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic.“ Mnozí nejsou připraveni něco ztratit, neuvažují tímto způsobem. Někdy si myslíme, že Bůh existuje pouze proto, aby nám přinášel dobré věci. Ale Pavel zde neříká, že mu Bůh všechno vzal. Říká něco jiného, že byl ochoten zaplatit cenu, byl ochoten vzdát se věcí, které mu bránily poznat Krista. A pokračuje: „Všechno pokládám za odpad, abych získal Krista.“ Pavel byl plný znalostí, znal Boha teoreticky, měl vzdělání, postavení, náboženské úspěchy. A přesto říká: „To všechno je ve srovnání s Kristem bezcenné.“ Jako by říkal: „Musím se zbavit všeho, co mi brání skutečně poznat Boha.“ Chtěl žít z Boží přítomnosti.

Velmi často se snažíme přizpůsobit Boha svým okolnostem. Raději prosme, aby se celý náš život stal jedním velkým Božím příběhem. Aby naše rozhodnutí vycházela z toho, co dělá Bůh. Aby naše jednání následovalo jeho vedení. Staňme se aktuálním místem Boží přítomnosti. Místem, kde se budou lidé setkávat s živým Bohem, společenstvím odkud budou odcházet proměněni. Možná se někteří z nás potřebují s Bohem setkat znovu. Jak Pavel říká: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ A dále čteme: „A být nalezen v něm, nemít vlastní spravedlnost založenou na zákoně, ale spravedlnost skrze víru v Krista.“ Lidé si často myslí: „Když budu dost dobrý, bude mě Bůh milovat.“ Pravidla jsou důležitá. Ale Boží spravedlnost je větší než pravidla. Je širší, sahá dál. Někdy zasáhne i člověka, který všechno pokazil, a přesto nám řekne: „Stále tě miluji.“ Proto je zde znovu zdůrazněno jedno slovo: **Víra**. Spravedlnost z Boha přichází skrze víru. Všimněte si, jak často se v Bibli toto slovo opakuje.

Nikdy nedojdeme k tomu, co máme v srdci, pokud neodevzdáme sami sebe Tomu, který nás drží ve svých rukou. Často říkáme: „Bože, odevzdávám ti svůj život.“ Ale stojí za to zamyslet se nad tím hlouběji. Opravdu jsme ho odevzdali? Opravdu jsme Mu svěřili vše? Proto ať je s námi odvaha. Nevím, kolik let mi ještě Bůh dá. Nevím, kolik dní je přede mnou. Ale přeji si, aby každý další dech a každý další den byly v souladu s Jeho vůlí. Ať je s námi Boží požehnání. A neboj se, malé stáde, protože Pán je s tebou. **Amen.**